

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 8^ο

ΙΣΧΕ
ΝΗΚΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2003 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 96

Πολιτεία

Χριστούγεννα

Τι φως και χρώμα κι έμμορφιά νά σκόρπιζε τ' αστέρι
Όπου στην κούνια του Χριστού τούς Μάγους είχε φέρει!

Παιός άγγελος τό διάλεξε γιά τέτοιο ταχυδρόμο!
Τ' άλλα τ' αστέρια θά βλεπαν τό φωτεινό του δρόμο,
Κι από τή ζήλεια θά 'τρεμαν... Άστέρι, σέ ποιά χώρα
Του άπεράντου σ' ούρανού νά λαμπυρίζης τώρα;
Ή παντοδύναμη Φθορά μήν έσβησε τό φώς σου;
Ή μήπως είς' άθάνατο κι εού σάν τό Χριστό σου;
Δέν κατεβαίν' ή λάμψη σου κι έδώ στά χώματά μας;
Γιά όλα τ' άστρ', άλλοιμονο! δέν είναι ή ματιά μας...
Καί μόνον όταν τά λαμπρά Χριστούγεννά μας θά 'μπουν,
Θαρρώ πώς οι άκτίνες σου μέσ' στην ψυχή μου λάμπουν.

Τι φως και χρώμα κ' έμμορφιά νά σκόρπιζε τ' αστέρι
Όπου στην κούνια του Χριστού τούς Μάγους είχε φέρει!

Νά μουν του σταύλου έν' άχυρο, ένα φτωχό κομμάτι,
Τήν ώρα π' άνοιξ' ό Χριστός στον ήλιο του τό μάτι!
Νά ιδώ την πρώτη του ματιά και τό χαμόγελό του,
Τό στέμμα των άκτίνων του γύρω στό μέτωπό του,
Νά λάμψω από τή λάμψη του κι εγώ σά' διαμαντάκι,
Κι' από τή θεία του πνοή νά γίνω λουλουδάκι,
Νά μοσχοβοληθώ κι εγώ από την εύωδία
Πού άναψε στά πόδια του των Μάγων ή λατρεία,
Νά ιδώ την Άειπάρθενο, νά ιδώ τό πρόσωπό της,
Όταν λευκό, πανεύοομο τό προσωπάκι εκείνο,
Τής θύμμο' έτσι άθελα του Γαβριήλ τον κρίνο...

Νά μουν του σταύλου έν' άχυρο, ένα φτωχό κομμάτι,
Τήν ώρα π' άνοιξ' ό Χριστός στον ήλιο του τό μάτι!

*

*

✘ Δέν μπορούμε νά καταλάβουμε τό θέλημα του Θεού, γιατί δέν μάς αφήνει τό θέλημά μας και γιατί βλέπουμε τά λάθη των άλλων και όχι τά δικά μας.

✘ Ή προσευχή είναι πολύ μεγάλη ύπόθεσι' ανεβάζει τον άνθρωπο ψηλά, άν προσεύχεται μέ ταπεινώσι και συντριβή καρδιάς.

✘ Άν συγχωρείς τούς έχθρούς σου και ύπομένεις τίς θλίψεις, τότε βρίσκεσαι στον δρόμο του Θεού.

Γέρων Εύμένιος

✘ Όλες τίς άρετές μπορούμε νά τίς κάνουμε κτήμα μας, όταν τίς ύφαινούμε μέ τό νήμα τής αγάπης και τής ταπεινοφροσύνης.

✘ Ό άρρωστος, πού έναποθέτει τον έαυτό του μέ πλήρη έμπιστοσύνη και αισιοδοξία στά χέρια του Θεού, έχει διαπιστωθή, ότι ξεπερνά την άσθένειά του πιά εύκολα από άλλους, πού τυχόν γογγύζουν και άνησυχούν.

Πατήρ Ευσέβιος

✘ Όποιος κουράζεται γιά τον πλησίον του, από καθαρή αγάπη, ξεκουράζεται από την κούραση. Ένώ εκείνος πού αγαπάει τον έαυτό του και τεμπελιάζει, κουράζεται και μέ τό νά κάθεται.

✘ Όσο αποφεύγει κάποιος την ανθρώπινη κατηγορία, τόσο τον πλησιάζει ή Θεία.

Γέρων Παΐσιος

✘ Όταν ιδής άνθρωπο κουρασμένο (πνευματικώς), μή του βάλεις άλλο φορτίο, διότι τά γόνατα δέν άντέχουν.

✘ Αγάπησε τον Ένα, νά σε αγαπούν και τά θηρία.

✘ Καλλιτεχνική σμίλη κρατά στα χέρια του ό Ίησους. Θέλει, νά σε έτοιμάση ένα άγαλμα του ούρανού παλατιού.

Ο Σουλειμάν Ταχιρτζή πασάς ήταν σκυλί μοναχό. Άγας του χωριού, εξουσιοδοτημένος με το φιρμάνι του σουλτάνου, εξουσίαζε τη ζωή και τις ψυχές των πιστών πού, σκυφτοί στις μεγάλες τελετές της ισλαμικής θρησκείας, τον προσκυνούσαν και του φιλούσαν το χέρι. Τό χωριό ήταν από τα γραφικότερα της ανατολικής άκτής του Βοσπόρου, σέ αρκετή απόσταση από την παραλία, και τό σεράι του πασά ήταν κτισμένο στην κορυφή ενός λοφίσκου, σάν μικρό φρούριο.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΙΝΝΑ

στο

μένης μέ τουρκικούς χαρακτήρες. Ένας ύμνος στό παιδί της Παναγίας, πού γεννήθηκε στή φάτνη των άλόγων της Βηθλεέμ.

Πίσω όμως από τά πανύψηλα τείχη του περιλάμβανε μία άτελειώτη σειρά από όντάδες μουσαφίρων, τό χαρεμλίκι, τόν κισλά, οικοδομήματα πού αποτελούσαν τό συγκρότημα κονάκι του πασά, κτισμένο καταμεσής μίας μεγάλης λιθόστρωτης αύλης.

κρυφό

Ο πασάς είχε παραγγείλει, νά μήν άρχιση ή κρίσι του κρυπτοχριστιανού, πρίν πάη ο ίδιος, γιατί ήθελε στό τέλος, νά ξεκάνη μέ τό χέρι του τόν άλλα-

έκκλησιάκι

ξόπιστο, πού ξελόγιασε μία κόρη του Ίσλάμ. Μ' όλα αυτά δέν βιαζόταν διόλου. Άφησε, νά περάση τό πρωί και τό μεσημέρι και τότε φάνηκε στό μετζλίκ. Τό έγκλημα ήταν άποδεδειγμένο. Δέν θά είχε ούτε μισής ώρας διαδίκασία. Διαβάστηκαν τά χαρτιά. Ο κρυπτοχριστιανός Χρήστος δέν άρνήθηκε τήν κατηγορία.

Οί κάτοικοι του χωριού, φανατικοί Μουσουλμάνοι, είχαν κατέβει πρίν από χρόνια από τόν Πόντο και πήραν κτήματα στην ανατολική εκείνη άκτή μέ φιρμάνια, πού είχαν εξασφαλίσει από τούς Σουλτάνους κατακτητές οί πρόγονοι του πασά για ύπηρεσίες σπουδαίες, τις όποιες προσέφεραν στό Ίσλάμ. Χριστιανός δέν υπήρχε κανείς σ' όλη τήν περιφέρεια.

πίσω

άπό τόν όντά

- Είμαι πιστός ύπήκοος του Πατισάχ και του αύθέντου μου, είπε. Κάνω τό ναμάζι μου στον Προφήτη,

Ήταν οί μαύροι χρόνια της σκλαβιάς, τήν εποχή του 1666. Ο τρόμος των Γενιτσάρων, πού θέριζαν μέ τό σπαθί τους τά κεφάλια των γκαιούρηδων και έκαναν τούς άνδρες ν' άλλαξοπιστήσουν και τις χριστιανοπούλες νά παίρνουν άνδρες μουσουλμάνους, είχε έξολοθρεύσει τόν χριστιανικό κόσμο, ξερριζώνοντας από τά θεμέλια κάθε ίχνος χριστιανικής λατρείας.

πού είναι ή πίστι του άρχοντά μας. Η θρησκεία του γλυκού Παιδιού δέν έχει σχέση μέ τις άρχές της πολιτείας. Είναι θρησκεία της ψυχής και της καρδιάς. Είναι ή θρησκεία του Έθνους μας του χριστιανικού, γεμάτη αγάπη. Μ' αυτή τήν αγάπη κοίταξα τό όμορφο πρόσωπο της Χαρουμί. Μά τήν ημέρα πού είναι σήμερα, τό πρόσωπό της είναι ώραίο και ή ψυχή της είναι λαμπρή.

Ούτε καμπάνα, ούτε σταυρός, ούτε θόλος εκκλησιάς στην ύπαιθρο. Ένα τζαμί είχε τό χωριό και τήν ημέρα οί πιστοί έβγαζαν πέντε φορές τά παπούτσια τους, έκαναν τό άπτεός στις βρύσες της αύλης και έτρεχε άφθονο νερό, έβρεχαν τό κεφάλι τους και τά πόδια τους, ώστε νά ξεπλύνουν τις άμαρτίες τους και καθαροί γονάπιζαν ό καθένας στό σετζαδέ του μπρούμυτα, μέ τό κούτελο στή γή, για νά προσευχηθούν στον Άλλάχ για τή σωτηρία των πιστών και τή διάδοση του Ίσλάμ.

Ο Σουλειμάν Ταχιρτζή πασάς, καθισμένος στό θρόνο του, παρακολουθούσε τή δική, όπως ήταν συνήθεια σέ κάθε σπουδαία υπόθεση. Όταν θα σηκωνόταν, ήταν τό σύνθημα ότι ή διαδικασία είχε τελειώσει. Ήξεραν τήν άγρια mania του κατά των άπίστων. Ήταν σέ όλους γνωστό τό πάθος του προς τή μουσουλμανική λατρεία. Τι περίμενε; Παράξενο!

- Άν τό προστάζει ο πασάς νά μπούμε στό μετζλίκ, νά δώσουμε τήν άπόφαση, είπε ο δικαστής.

Αυτός ήταν ο πόθος του Σουλειμάν Ταχιρτζή πασά. Και γι' αυτό δέν μπορούσε ν' άνεχθί, νά έχη κανένα χριστιανό στην περιφέρειά του και ή ταραχή του ήταν μεγάλη τήν ημέρα εκείνη, πού θά γινόταν ή κρίση του φυλακισμένου, πού κρατούσαν από καιρό στά ύπόγεια του σεραγιού του, του νεαρού Άλή Μειντάν, πού σύμφωνα μέ τούς χαφιέδες του ήταν κρυπτοχριστιανός και λεγόταν Χρήστος. Η καταγγελία, έκτός από τήν κατηγορία αυτή, περιείχε και μία άλλη χειρότερη. Ο Χρήστος είχε ξελογιάσει τήν κόρη του μουζινη του τζαμιού, τήν όμορφη Χαρουμί, παίρνοντάς τήν στό

Γιατί δέν σηκωνόταν νά δώση τέλος σέ μία περιττή πλέον κρίσι; Νά πάρουν τόν Άλή Μειντάν Χρήστο, νά τόν δώσουν στά σκυλιά, πού ήταν στά φανερά μουσουλμάνος, Χριστιανός στά κρυφά, πού είχε κάνει τή φοβερή άνομία, νά ξελογιάση ένα κορίτσι του Ίσλάμ και νά τό παραδώση σέ μία ξένη πίστι.

Ο Σουλειμάν Ταχιρτζή έμεινε μέ τό κεφάλι άκουμπισμένο στό στήθος του. Έγινε σιωπή λίγα δευτερόλεπτα σάν μία προσευχή μουσική μέσα στή σάλα, πού τή διηύθυνε τό βλέμμα του πασά, στρεφόμενο προς τά τζαμια της γαλαρίας, απ' όπου έμπαινε άκόμα αρκετό φώς. Δέν υπήρχε ανάγκη νά γίνη άλλη έρώτησι, ο πασάς όμως δέν έκανε

σημείο, γιά νά τελειώση ή δίκη.

- Τή Χαρουμί, είπε, πώς τήν έκανες γυναίκα σου;
- Μέ νικιάχ. Ό γάμος έγινε μέ τό μουσουλμανικό νόμο.
- Τότε, πώς τήν έκανες Χριστιανή;
- Μέ τήν αγάπη του Χριστού στή λειτουργία αυτής τής νύχτας.

Καί τό κρυπτοχριστιανόπαιδο, διηγήθηκε πώς τόν περασμένο χρόνο, στήν κρυφή λειτουργία τών Χριστουγέννων, πήρε μαζί του τή Χαρουμί στό μυστικό μοναστήρι καί πώς μέ τό γλυκό φώς τής κανδήλας έμπρός στήν Άγια Τράπεζα, μέ τίς σιγαλές ψαλμωδίες τών παιδιών καί τίς άγγελικές ένοργανώσεις, ή καρδιά τής Χαρουμί είπε τό "Δόξα έν Υψίστοις Θεώ καί επί γής ειρήνη, έν ανθρώποις εύδοκία". Η άφήγησι κράτησε πολλή ώρα. Ό πασάς άκουγε μέ το κεφάλι κάτω.

- Θάνατος, ήταν ή άπόφασι.
- Πάρτε τόν γκασούρη, είπε φρενιασμένος, καί φέρτε μου τον στό κονάκι, νά παρουσιαστή στους άζάδες του μεγάλου μετζλίσ, πού κάλεσα γιά τά μεσάνυχτα, νά έπικυρώσουν τήν άπόφασι.

Μεσάνυχτα. Τό σεράι είναι βυθισμένο στό σκοτάδι. Μόνον έμπρός στήν πόρτα του κονακιού κρεμόταν ένα φανάρι μέ λιγοστό φώς. Σάν σκιές κουκουλωμένοι, γιά νά προφυλαχθούν από τό ψυχος, πού έκανε τή Δεκεμβριανή εκείνη νύχτα, οι άζάδες περνούσαν σκυφτοί κάτω από τό φανάρι καί ανέβαιναν στή σάλα του μετζλίσ. Ήταν πολλοί, μέ τούς άκολουθους, τούς γραμματικούς τους. Έπάνω, ό καταδικασμένος κρυπτοχριστιανός περίμενε νά του φέρουν τήν είδησι, πώς ή άπόφασι έπικυρώθηκε, όπως ήταν φυσικό, καί νά τόν πάρουν γιά εκτέλεσι.

Η πόρτα άνοιξε. Είδε δυό σκιές πού έρχονταν, νά τόν πάρουν. Κατάλαβε πώς έπρεπε νά τούς άκολουθήσθαι καί πήγε πίσω τους μηχανικά. Ό νους του ήταν στή Χριστουγεννιάτικη Λειτουργία. Μακρινές ψαλμωδίες έφταναν στ' αύτιά του, αλλά ήταν φαντασία. Οι συνοδοί του τόν άνέβριζαν στον όντά του μετζλίσ, όπου θά έβρισκε άγριο τόν πασά καί τούς φανατισμένους μουσουλμάνους. Μολαταύτα, ή ψαλμωδία δυνάμωνε, καί καθώς οι συνοδοί του σήκωσαν τό βαρύ δαμασκηνό ύφασμα καί ήπια τόν ώθησαν μέσα, τρόμαξε στή φαντασμαγορία, πού έβλεπαν τά μάτια του.

Η σάλα ήταν πλημμυρισμένη από φώς μέ τα κεριά, πού κρατούσαν άνθρωποι σκυφτοί, άκροαζόμενοι τό Εύαγγέλιο, πού διάβαζε ό παπās στό βάθος. Ήταν πολλοί, άνδρες, γυναίκες καί δύο-τρια παιδιά. Έψελναν τά παιδιά, μαζί καί ό πασάς Σουλεϊμάν, ό πασάς Ταχριτζή Άναστάς, έτσι τό έμνημόνευε τό όνομά του ό ιερέυς. Τό ίδιο έκανε καί γιά τούς άλλους παρόντες κρυφοχριστιανούς, αναφέροντας τό τουρκικό τους όνομα καί δίπλα τό χριστιανικό. Ό Άλη Μειντάν Χρήστος προχώρησε, άμα τελείωσε ή λειτουργία, τά χαράματα κοντά, καί πήρε τό αντίδωρο από τό χέρι του παπα. Δίπλα στεκόταν επιβλητικός ό Σουλεϊμάν πασάς μέ τήν άσπρη του γούνα. Όλοι οι κρυπτοχριστιανοί πέρασαν καί του έσφιξαν τό χέρι.

- Καλά Χριστούγεννα.

Οταν πλέον τά κεριά έσβησαν καί έμεινε τελευταίος μόνο ό παπās, ένώ άκίνητος δέν ήξερε τί νά κάνη ό καταδικασμένος κρυπτοχριστιανός, ό πασάς είπε στον ιερέα:

- Παπά Μαχμούτ Τιμόθεε, πάρτον μαζί σου, βγάλε τον από δω καί στείλε τον στό μοναστήρι του Σταυρού, νά μήν άκουστή πιά πώς ζεί.

Οί άνθρωποι του Σουλεϊμάν πασά έμαθαν τήν άλλη μέρα, πώς τό μετζλίσι κράτησε πολλή ώρα καί έπικυρώθηκε ή άπόφασι τής εκτελέσεως καί ό κρυπτοχριστιανός Άλη Μειντάν Χρήστος είχε θανατωθεί καί πεταχθεί στή θάλασσα τήν ίδια εκείνη νύχτα.... ❖

ΑΠΟ
ΤΟ

ΥΠΟΔΕΙΧΜΑ
ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑΣ

Υπόδειγμα ανεξικακίας

Ο Άββάς Γελάσιος είχε ένα πολύ ώραίο βιβλίο, πού περιείχε καλλιγραφημένη τήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη. Άείζει, του είχαν είπει, πάνω από δεκαπέντε νομίσματα. Τό άφηνε όμως στήν Έκκλησία, νά τό χρησιμοποιούν όλοι οι άδελφοί στή σκήτη.

Κάποτε ένας περαστικός καλόγερος εκλεψε τό βιβλίο. Ό Άββάς Γελάσιος, άν καί τό κατάλαβε άμέσως, δέν θέλησε νά κινηγήσθαι τόν κλέπτη. Εκείνος, μόλις κατέβηκε στήν πόλι, βρήκε έναν άγοραστή κι' άρχισε νά διαπραγματεύεται τήν πώλησι του βιβλίου. Γύρευε δεκαέξ νομίσματα. Ό άγοραστής έλεγε, πώς δέν άείζει τόσο. Τέλος, συμφώνησαν, νά του άφήσθαι ό καλόγερος τό βιβλίο, νά τό δείξη σέ κάποιο γνωστό του, ειδικό σ' αύτά. Έτσι, τό πήρε ό άνθρωπος καί τό πήγε στον Άββα Γελάσιο, πού ήταν φίλος του.

- Ν' αγοράσω αύτό τό βιβλίο γιά δεκαέξ νομίσματα Άββά; Άείζει τόσο; τόν ρώτησε.

Ο Όσιος τό γνώρισε άμέσως, αλλά δέν τό φανέρωσε. Τό πήρε στα χέρια του, τό ψηλάφησε, σάν τό έβλεπε γιά πρώτη φορά.

- Άείζει, αγοράσέ το, είπε στον φίλο του.

Γυρίζοντας όμως εκείνος δέν είπε τήν άλήθεια.

- Έδειξα τό βιβλίο σου στον Άββα Γελάσιο καί μου είπε, πώς γυρεύεις πολλά. Δέν άείζει τόσο.

- Δέ σου είπε τίποτε άλλο; ρώτησε εκείνος ταραγμένος.

- Όχι.

- Μετενόησα. Δέν θά τό πουλήσω, είπε ύστερα από λίγο ό καλόγερος.

Μέσα του γινόταν μία πάλη. Από τή μία μεριά εθαύμαζε τήν ανεξικακία του Όσίου κι από τήν άλλη ελεγχόταν γιά τήν κακή πράξι του. Πήρε λοιπόν τό βιβλίο καί άνέβηκε στή σκήτη. Έπεσε στα πόδια του Άββα Γελασίου καί ζήτησε συγχώρησι, δίνοντας πίσω τό κλοπιμαίο. Εκείνος, όχι μόνο τόν συγχώρησε μ' όλη του τήν ψυχή, άλλ' επέμενε νά του χαρίσθαι τό βιβλίο. Πού νά τό δεχθί τώρα ό καλόγερος!

- Άν δέν τό πάρης πίσω, Άββά, δέν θά βρή άνάψαισι ή ψυχή μου.

- Άν είναι έτσι, πήγαινε στήν εκκλησία καί άφήσέ το εκεί, άπ' όπου τό πήρες, του είπε μέ καλωσύνη ό Όσιος.

Από τότε διορθώθηκε ό κακοσυνηθισμένος καλόγερος καί ποτέ πιά δέν έπεσε σέ τόσο βαρύ σφάλμα. ❖

Η φροντίδα τῆς Θείας Πρόνοιας

Ο γέρο-Χερουβεΐμ ἔζησε ἀπὸ τὰ νεανικά του χρόνια στὴν ἔρημο τοῦ Ἁγιοβασιλῆ, ἀγωνιζόμενος μὲ πολλὴ ἐγκράτεια, νηστεία καὶ παντός εἶδους κακουχία. Ἐβίαζε τὸν ἑαυτό του μὲ κάθε εἶδος ἀρετῆς γιὰ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν καί, ἐνῶ βρισκόταν στὴ γῆ, πάντα ἠ σκέψι καὶ ὁ συλλογισμὸς του βρίσκονταν στὰ οὐράνια.

Πολὺ συχνὰ στὶς συνομιλίες τους οἱ ἄλλοι Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ τῆς ἐρήμου, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν, δὲν ἀκούγαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ στόμα του, παρά μόνον προσευχὴ καὶ παραστάσεις λειτουργικὲς καὶ θαυματουργικὲς ἐνέργειες τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων. Πολλὰ θαύματα τῆς Παναγίας καὶ πολλῶν Ἁγίων ἐπεμβάσεις καὶ βοηθήματα, γιὰ νὰ σωθῆ τὸ ἀνθρώπινο γένος, καὶ τὴν ἐπέμβασι τῆς Θείας Πρόνοιας στοὺς Μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ ὁλόκληρου τοῦ κόσμου. Μ' ὄλο ποὺ ἐκεῖνος δὲν ἐξερχόταν ἀπὸ τὴν ἔρημο, ὁραματιζόταν πνευματικὰ καὶ προέβλεπε πολλὰ πράγματα καὶ τὰ ἔλεγε πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρὸ, πῶς θὰ γίνονταν στὸν κόσμον, καὶ πολλὰ ἄλλα θεῖα ὁράματα ἐρμήνευε.

Στὰ γεράματά του, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ πάη οὔτε μέχρι τὰ Κελλιά τῆς Κερασιᾶς -διηγήθηκε ὁ Ἁγιοπαυλῆτης Προηγούμενος Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος εἶχε ζήσει κι αὐτὸς ἀρκετὸν καιρὸ ἐκεῖ, στὴν ἔρημο τοῦ Ἁγιοβασιλῆ- ὁ Γέρο-Χερουβεΐμ, σὲ μεγάλη βαρυχεμωνιά, εἶχε ξεμείνει ἀπὸ τρόφιμα καὶ ἦταν τελείως ἄσιτος ἐπὶ πολὺς μέρες.

Ο Γέροντας Προηγούμενος Ἀνδρέας Ἁγιοπαυλῆτης, ποὺ γνῶριζε τὴν κατάστασι αὐτή, παρ'

ὄλα τὰ χιόνια, ἀπὸ αἶσθημα φιλαδελφείας κινούμενος ἦταν καὶ νέος στὴν ἡλικία τότε, τὸ 1938- πῆγε στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παύλου, ποὺ ἦταν ἡ μετάνοιά του, γέμισε ἓνα μεγάλο σάκκο μὲ διάφορα τρόφιμα, τὰ ὁποῖα μετέφερε στὸν Ἁγιοβασιλῆ καὶ τὰ παρέδωσε στὸν Γέροντα Χερουβεΐμ.

Ο Γέρο-Χερουβεΐμ πῆρε τὸν σάκκο μὲ τὰ τρόφιμα, ἔκανε θερμὴ εὐχαριστία στὸν Ὑψιστο, ποὺ πάντα προνοεῖ καὶ φροντίζει γιὰ τὰ ἀπαραίτητα. Εὐχαρίστησε δὲ καὶ τὸν Π. Ἀνδρέα, πρὸς τὸν ὁποῖο εἶπε:

Πάτερ μου καὶ ἀδελφέ, Παπα-Ἀνδρέα, σὲ εὐχαριστῶ μέσα ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου, ποὺ εἶχες τὴν καλωσύνη, νὰ μοῦ φέρης τρόφιμα καὶ θὰ παρακαλῶ τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, ὅπως, ὅσα βήματα ἔκανες, νὰ μοῦ φέρης τὶς τροφές αὐτές, τόσοις ἁγίοις Ἀγγέλοις νὰ στείλῃ, γιὰ νὰ παραλάβουν τὴν ψυχὴ σου καὶ νὰ τὴν πᾶνε στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν".

Ἔτσι, πότε μὲ τὸν ἓναν ἀδελφό, καὶ πότε μὲ τὸν ἄλλον, ἡ Θεία Πρόνοια φρόντιζε, γιὰ νὰ μὴ στερηθοῦν οἱ ἐργάτες τῆς ἀρετῆς τὰ ἀπαραίτητα ὕλικά ἀγαθὰ γιὰ τὴν συντήρησι τους, σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ποὺ ἠμλεῖ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μας καὶ λέγει: "Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν" (Μαθ. ΣΤ' 33).

Μὲ τὸν θεῖο αὐτὸν τρόπο, τῆς Πρόνοιας τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Γέρο-Χερουβεΐμ, μέχρι ποὺ παρέδωσε τὴν ἁγία του ψυχὴ, δὲν στερήθηκε τίποτε ἀπὸ τὰ χρειάζόμενα ἀγαθὰ. ✠

Αθωνική

πολιτεια

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΑΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχὸς Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακοῦρας

Ἀριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 €.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Τεκ. Γραφείο
ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμὸς ἄδειας
4 939

